

— Ne, ne mogu! Ne znam! Zaletio sam se!

— Svrši! — živo će opet djevojka, tresući se grozničavo.
— Reci, zaklinjem te, zašto je još Petar morao da prihvati izazov!? Ti mi nešto tajiš, a to, što mi tajiš, možda je najstrašnije!

— Ne misli na zlo, dušo moja mila! Umiri se! Sjedni opet lijepo, evo ovdje na moje koljeno, pa ću ti kazati sve!

Djevojka mahom poslušala. Ivo je opet obujmi ljevicom, pa nastavi:

— Rekao sam ti, da ne misliš ništa zla, jer na stvari nije baš ništa. Petar je, kako sam ti već rekao, morao da prihvati izazov...

— To si rekao i dodao si: ne samo zbog sebe, već i...

— Zbog tebe, dušo!

— Zbog mene! — prestraši se sirotica. — Zbog mene!
— Govori, dalje, Ivo! Govori!... Zaklinjem te našom ljubavi!... Govori, Ivo, reci mi sve!

— Eto sam ti rekao: zbog sebe i zbog tebe. To ti je jasno rečeno!

— Jasno! Kako bi to bilo jasno? Zbog mene?... Kako zbog mene?... Govori, Ivo, jer će me bol ubiti!

— To je jednostavno, a ipak ne možeš da shvatiš! Reci mi, molim te: nisi li ti, dušo, jedina rođena Petrova sestra?

— Bože moj! Pa onda?

— A Petar ne će i ne može, da bilo komu pruži povoda, da ti se naruga, da ti predbaci, kako ti je brat kukavica! Eto, zašto mora da dijeli mejdan i zbog tebe.

— Ne, nije, to ne može biti pravi razlog! Ivo! Ne govoriš mi iskreno!

Djevojka mu se sad živo zagleda u oči, pa nastavi:

— Ne, Ivo! U očima ti čitam: nisi iskren! Molim te, zaklinjem te, reci mi golu istinu, jer sam zdvojna. Srce hoće da mi pukne! Reci, Ivo, sve mi reci!

— Zdvojna! — ponovi Ivo i zamisli se. — Sada pak ja ne mogu da shvatim tvojih riječi! Zdvojna! Zašto bi bila zdvojna? Ako sam rekao, da će se Petar ogledati s Mehmet-agom i zbog tebe, to još ne znači, da si ti uzrokom njihovu mejdanu.

— Bog zna! Možda i jesam! Zaludu se prenavljaš, dragi Ivo, kad ti u očima čitam, da mi nešto tajiš! Ti mi tajiš nešto strašno! Reci mi, Ivo; ljubljeni moj Ivo, reci mi sve, ako želiš, da tvoja Jelka dočeka sutrašnju zoru! Govori, Ivo!